

הרפתקאותיו של בליש

אבי ודניאל העולם זה

אליו יום־יום בתקופה הזאת. הלכתי לסוחרים סמים שהיו בקשר איתו, ור אמרתי להם, כשפה היפה ביותר: נא לא להתקרב אליו, אם אתם לא רוצים שי אני אתקרב אליכם. אין מה לפחד מסוחר־סמים ונרקומנים. עושים להם „פז“, והם הולכים הביתה. הם מסוכנים רק בשלב אחד, כשהם זקוקים לסם, ואז הם יכולים לעשות הכל. הם יעשו הכל, אבל בכל מצב יש להם רתיעה מאנשי מישטרה. הם יומרו מרחק מהם. שנתיים אחרי זה, החבר נמצא איתי עדיין בקשר. הוא כבר לא משתמש בסמים, אבל לצערי הוא התחיל, חודש אחרי הגמילה, לשתות אלכוהול בכי מוות. כיום הוא אלכוהוליסט. נהגנו לבקר בדירות באיזור כפר־שׁ לם ושכונת־התיקווה, שבהן, לפי המי-

ראש טוב. אני אפילו לא סקרן. בעניין הסמים היתה לי טראומה: באחת הפשיטות על תחנות־סמים זיהי תי את אחד הקונים כחבר־ילדות. לא ידעתי איך להתנגד. מצד אחד אני איש־חוק, מצד שני זה אדם שהיה מאוד קרוב אליי. עם כל ההתלבטויות שהיו לי באותו רגע, החלטתי לפעול כאיש־חוק. עצרתי את החבור. הרבר הראשון שהוא אמר לי: „לשום שוטר לא אסלה אם הוא יכה אותי. אותך אני מבקש שתכה אותי, אני רוצה שתכה אותי.“ לא היכיתי אותו, כמובן. עצרתי אותו כמו את כולם. אחר־כך לקחתי אותו הצידה ושוחחתי איתו. מה קרה לך, למה הידרדרת, איך. הוא סיפר לי מה קרה לו בשבע השנים שבהן לא היינו בקשר, ואחר־כך הוא הלך, כמו כולם, לתא־המעצר באנר־כביי.

לא חשבתי ואמרתי — בסדר, אנסה. כשהתגייס כירון למישטרה, אמר שהוא רוצה להיות בלש. הוא נשלח לתחנת־השכונות בשכונת־התיקווה. **סיפור דוד בירון:** יחידת־הבילוש של התחנה אמורה לכסות את כל סוגי הפשע המתבצעים באיזור. עיקר הפעילות שלנו היה כי תחום הסמים, מאחר והאיזור הוא אחד המוקדים העיקריים של מכירת הסמים בארץ. הכוונה לסמים קשים. התרכזנו בפישות תחנות־סמים, גניי בות־רכב וגניבות מרכב. ברוב המקרים הצלחנו לחשוף את הגנבים. כולם, כך התברר, היו קשורים לסמים. בדרך־כלל — גם משתמשים וגם מוכרים. בעיניי — גם אז, וגם היום — הסמים הם הגגע הכי חמור שיכול לקרות לחברה הישראלית. מאוד רציתי לעי-

„תפסתי את ידי־נעור“ בסמים... סך אחוז ממבלי־הלילה בתל־אביב הם צרכני קוקאין... זוהר ארגוב הוציא חבילת־סם מהגרב שלו... השכבנו איש־מישטרה בוואדי, שפכנו עליו קטשופ והנחנו לידו סכין..."

דע שבידינו, היו הנרקומנים מעשנים. באחת הפעמים הגענו לרירה, ולפני שנכנסנו ראינו דרך החלון ארבעה חברה מעשנים הירואין. החלטנו לפרוץ פנימה. כשפרצנו, הם ניסו — כפי שהם נוהגים תמיד כאשר מפריעים להם — לבלוע כל מה שקשור בעישון — נייר־כסף, הסם עצמו, אריות הסם, הפתיל, הכל. כאשר אחד מהם ניסה לבלוע, קפצנו על צווארו, וגרמנו לו לפלוט הכל החוצה. אם הוא היה מספיק כמעט לבלוע, יש שיטה בדוקה — נותנים לו מכה בנטן, וברר־כלל הכל יוצא החוצה. אם האיש הספיק ממש לבלוע, שמים אותו בתחנה בפיקוח של

לפני שנפרדנו הוא התחנן שאעזור לו לצאת מהסמים. ביקשתי ממנו ליי צור איתי קשר אחרי שיתחרר כעבור שלושה ימים הוא התייצב אצלי בתוך גה, יחד עם אביו. שוחחנו. ביקשתי שיי ספר לי הכל — למי הוא חייב כספים וכדומה. אמרתי שאעזור לו, בתנאי ש־הוא יתייצב בתחנה יום־יום, לא ייצא מביתו לשום מקום, פרט לתחנה, ולא יהיה בקשר עם שום אדם מלבד־י. שמרתי עליו בזמן הקריוס. לא נתתי לו לקחת שום דבר להרעה, או תחליף לסם. הוא כמעט טיפס על הקיר רות מרוב סבל. כשבועיים הראשונים הוא עבר תקופה קשה מאוד, הייתי בא

בוד בנושא הזה. ככל שאתה נכנס יותר לנושא, ומפצח עוד תחנות־סמים, אתה רואה שבעצם אין לזה סוף. אתה קם בבוקר ואומר לעצמך: היום אני רוצה לפצח עוד תחנה, כדי שיהיו פחות מוכי רים באיזור, למרות שכבר לך לחלור טין שמחר בבוקר יקום מישור אחר במי קום זה שתפסנו, וימכור. יש כזה המון תיסכול. אבל עם כל התיסכול — אחי רי תפסית כל תחנה אתה מרגיש ש־שית צער אחר קרימה, אם כי בפועל, זה לא כך. מעולם לא ניסיתי להשתמש בעצמי בסמים. זה לא עיניין אותי. מספיקת לי כמה כוסיות וודקה כדי להיות כי

להפליג בצי הסוחר, ואגיע לצרפת כדי לחפש את אבי. היתה לי איזו כתובת ישנה, שדרכה קיוויתי להגיע אליו. לא הצלחתי למצוא אותו, התיאשתי וחזרתי לארץ. **דוד עבר** בשירותו הצבאי את מר־בית חילות צה״ל. בהתחלה התגייס ל־שיטת, אחר־כך היה נהג־טנק בשיריון, בהמשך עבר קורס־קצינים, שירת בצני חנים וסיים את השרות ביחידת קצין חינוד־ראשי, בדרגת רב־סרן.

אחרי השיחרור החליט לנסות שוב לאתר את אביו. הוא נסע לפאריס. ואי חרי מאמצים, בעזרת מישטרת פאריס, הצליח לאתר את הכתובת. „בדירה מ־צאתי את דודתי, אחות אבי“, סיפר דוד, „היא היתה בהלם, למרות שידעה על קיומי. אמרה לי שהוא חולה, נמצא בעיר רחוקה, ואין טעם לחפש אותו. היתה לי ההרגשה שהיא מתחמקת, שהסיפור לא אמיתי.“ **כיום** אני חושב שהוא לא היה אז בחיים, והיא לא ידעה איך לומר לי את זה. ידעתי ממכתבים שלו שהוא חולה מאוד, משהו בלב. ורד־אנב, הוא היה קצין־בילוש במישטרת פאריס. אני לא יודע אם עובדה זו גרמה לי להחליט להתגייס למישטרה, אולי בתת־מודע. עד היום אני סקרן לדעת מה איתו, אבל לא יודע מי יכול שם לומר לי את האמת.

אלכוהול במקום סמים

דוד חזר לארץ, היה מחוסר־עבודה, עדיין בחופש־שיחרור. באחד הימים עברתי, לגמרי במיקרה, ליד לישכת־הגיוס של המישטרה, בתחנת המרכזית בתל־אביב. שם, בחוף, פגשתי קצין־מישטרה שהיכרתי. תוך כדי שיחה, כאשר הבין שאין לי תוכניות מוגדרות לגבי העתיד, הציע שאתגייס למישטרה. אמר שחסרים שם אנשים וצריך לתרום למילחמה בפשע. במיוחד הוא הדגיש את נושא הסמים.

הוא לא מפחד משום דבר. מתים הרק פעם אחת, הוא אומר, זה לא כואב. הוא לא יודע למה אנשים מפחדים. הרבר הכי מפחיד זה המוות, ומאחר וזה קורה פעם אחת, הוא לא חושב שצריך לפחד. אין מה לפחד. הוא מאמין בגורל, חושב שאם מישור צריך למות, זה יקרה. הוא לא דתי, אבל מאמין בכוח עליון.

דוד בירון, עוד מעט בן 30, איש־מישטרה עד לפני ארבעה חודשים, וכיום בעל פאב בצפון תל־אביב. הוא רווק, גברי, נאה, מסתובב בדרך־כלל בג׳ינס ובנעלי־העמלות („זאת התיל־בושת האחרונה של בלשי־המישטרה, כך זה יצא מבלי שמישהו החליט על זה“), מעשן סיגריות בשרשרת. „מי שמפחד לא יכול לעבוד במישטרה“, הוא אומר, „אני מדבר על אנשי־שטח, לא אנשי־מישטרה. אנשי־מישטרה נמצאים אים יום־יום, למעשה, במצבים מסוכנים. הם צריכים להחליט תוך שניות כיצד לפעול. בהרבה מיקרים אין זמן לתכנן דברים מראש. הם חשופים לאנשים ולמקומות מסוכנים. לא יעלה על הדעת שיאמרו לשוטר לטפס על עץ גבוה ולעשות תצפית, והוא יגיד שהוא מפחד.“

„חיפשתי את אבי“

בירון נולד בטבריה. „הייתי ילד מופרע“, הוא מספר, „שובב כמו כולם, אבל הרבה יותר. אהבתי להסתכן — לטפס, ליפול. אמי היתה ממש מיסכנה. הייתי חוזר הביתה פצוע. בתחנת סוף־דוד הייתי קליינט קבוע. הייתי ילד מאוד עצמאי, דאגתי לעצמי בכל דבר.“

„הורי גרושים. לא זכיתי לראות את אבי. הם נפרדו כשאמי היתה בהריון איתי. אחד החלומות שלי היה, מאז ומתמיד, להגיע לצרפת ולראות אותו. בגיל 14 החלטתי ללכת ללמוד בפנימיה הצבאית של חיל־הים במיכ־מורת, כדי שבסיום הלימודים אוכל

סגן בירון (מימין), עם סגן־אלוף רפאל שאשן, הייתי ילד מופרע